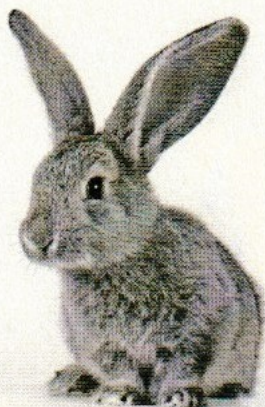

Zpravodaj
Wolkrova
Prostějova
2020

Úvodník

Rád bych se připojil k vlně sentimentálního vzpomínání, která se nese všemi letošními úvodníky. Naneštěstí ve vzpomínání selhávám obdobně, jako ve výzkumu směsi instantního recitátora. Tato má slabina se v plné nahotě odhalila na letošní redakční radě, kde jsem na své kolegy jen zmateně hleděl, když mluvili o Marku Gerhardovi (redakční fotograf). Zabožha jsem si nemohl vzpomenout, kdo to ten Gerhard je, a to jsem s ním loni dělal rozhovor. Marku, omlouvám se. Při vzpomínání na loňské články a rubriky bylo moží nejčastější větou: „Tohle jsem taky napsal?“ Zkrátka intenzita festivalu je taková, že si nedokážu pamatovat jednotlivosti. Pouze pocity, radosti, atmosféry.

Jaký tedy bude v mé paměti letošní festival? Zůstane ve mně především atmosféra obrovské obětavosti, vůle a touhy po tom, abychom se tu všichni opět viděli. Radost z toho, že tu můžeme být, že tu můžeme být spolu. Zůstane vzpomínka na úžasné recitátorské výkony, které mě letos uchvátily, na večírky do ranních hodin. Navždy ve mně zůstane nesmírná úleva, když jsem po dvou hodinách moření se na gauči ve foyer DUHY konečně vyplodil další část své rubriky.

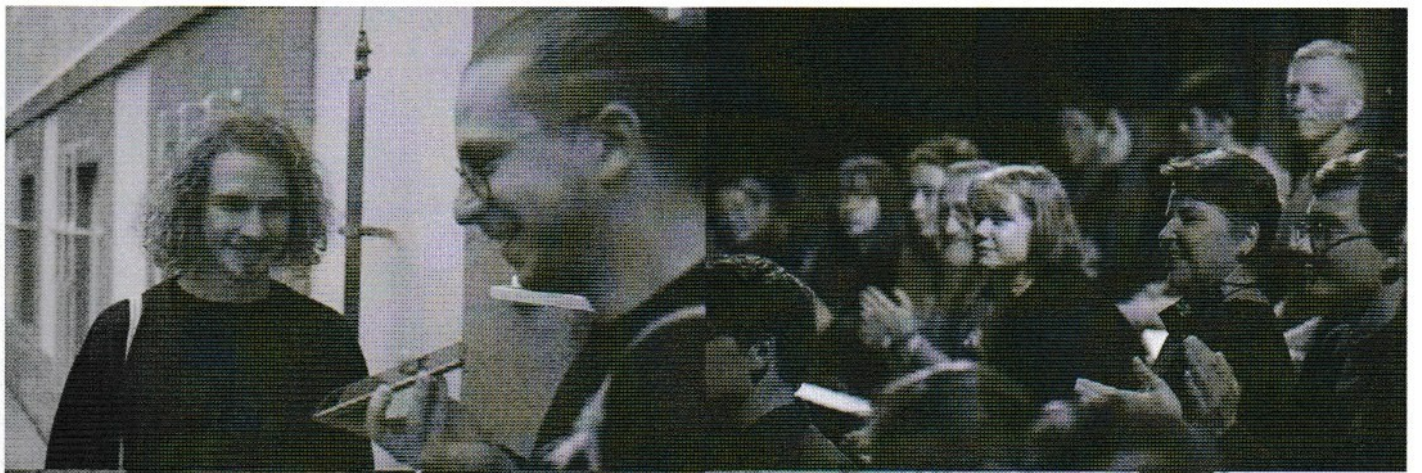
Zkrátka ač v jednotlivostech zamlženy, zůstávají ve mně vzpomínky na festivaly minulé velice intenzivní. Pro letošní to možná platí dvakrát tolik.

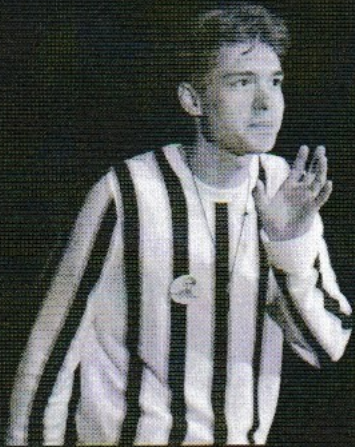
Vítek Marušák

Soutěž

Marušák chce text!

Soutěž o nejlepší autorskou báseň letošního Wolkráče je u konce. Básní jsme sebrali poskrovnu. Konkrétně dvě. Co chybí na počtu, dohání se však kvalitou. Těžko hledat v současné české poezii tvůrce tak rozdílné, jako je Skála s Malotou. Je nám ctí, že jejich texty mohly vyjít na stránkách našeho zpravodaje. Kde však hledat vítěze, jak rozhodnout mezi strohou, přemýšlivou hudebností bytostně pohybového Malotova textu a hrubou, zemitou naléhavostí textu Skálova. Rozhodli jsme se, že takováto poezie nesmí být znehodnocena mrzkou soutěží. Oběma umělcům patří dík, obdiv a kniha dle vlastního výběru. Tvořte dál, slovní veršotepci!

Rozhovory s recitátory 2. kategorie

Rozhovory s recitátory 2. kategorie

Matěj Převrátíl

(Markus Zusak/Lucie Simerová: *Bejt Jimmy*)

Z jaké knihy úryvek pochází? Mohl bys ji přiblížit?

Autorem je Markus Zusak, který napsal také *Zlodějkou knih*. Kniha, ze které je úryvek, vyšla dříve a vypráví o devatenáctiletém taxikáři v menším městě. Zničehonic mu do schránky přijde hrací karta, eso, na které jsou adresy. Na ně poté jezdí pomáhat lidem. Jedna z adres je právě adresa babičky, o které vypráví můj text.

Podobných epizod je tedy v knize více. Čím tě oslovila tato konkrétní?

Tvoří nejkompexnější celek a je to nejsilnější příběh – zasáhl mě.

Text vypráví o komunikaci dvou naprosto rozdílných generací, o jejich pochopení. Pojí se ti k němu tvé osobní zkušenosti?

Trochu tam vidím svou babičku, která už taky žije nějakou dobu sama, se zaběhlou rutinou.

Co ti práce na textu přinesla?

Možná to bude znít hloupě, ale já jsem nikdy narecitoval takhle dlouhý text, takže to pro mě byla nová zkušenost. Bavila mě na něm jeho mnohovrstevnatost, množství poloh, které nabízí.

Vojtěch Obdržálek

(Jana Semschová: *Libera me*)

Z jaké knihy text pochází?

Text je z knihy *Cyrano a anděl páně*, ke které mě přivedla Barča Rokytová. S textem jsem se okamžitě sžil.

Kniha se celá zabírá křesťanskou tematikou?

Ano. Například právě povídka *Cyrano a anděl páně* je o znovuzrození Ježíše Krista do dnešní doby, kterého si ale nikdo nevšimne. Příběh starý dva tisíce let se odehrává znovu, ale lidé ho pro své problémy nevidí.

Máš ke křesťanství bližší vztah?

Já jsem praktikující křesťan, každou neděli chodím do kostela, zpívám v chrámovém sboru, takže je mi to velmi blízké. Zároveň mám ale pocit, že mám poněkud kontroverzní názory, se kterými by spousta kněží nesusouhlasila. Právě proto se mi tento text tak zalíbil. Nabízí jiný pohled na Jidáše, kterého celá římskokatolická církev vidí jako zrádce. Zde je však vnímán jako ten, kdo Ježíši pomohl.

Je tedy pro tebe důležitá ta polemika? Nadnese ní jiného úhlu pohledu?

Přesně tak. Ten názor je velmi kontroverzní, ale mně se líbí, že někdo uvažuje jiným způsobem, že se dívá jiným pohledem.

Čím tě text obohatil?

Dal mi nadhled a možnost oprostit se od dogmatu, který nám církev předkládá.

Vít Staša

(Vladimír Holan: *Óda na radost*)

Jaká byla tvá cesta k Holanovi?

Do loňského roku jsem ho vnímal jako nesrozumitelného autora, který píše těžkou lyriku. Studuji bohemistiku a letos jsme dostali za úkol číst sbírku *Příběhy*, ze které je i moje báseň. Zjistil jsem, že se Holan dá číst a že by se dal i recitovat. Není v něm pouze mohutná, abstraktní lyrika, ale i příběhová linka, která se dá sledovat.

Co byla největší výzva při práci s Holanem?

Jeho metafory. Básnické pasáže, kde popisuje obyčejnou věc slovy, které se k sobě zdánlivě nehodí, takže je člověk nemůže rozumově analyzovat. Musí je prožít, vnímat jinak než rozumově a říct je spíše s pocitem, než s vědomým uvědoměním si významu.

Pro Holana je zcela zásadní slovo. To se mi spojuje s jedním veršem tvé básně, kde říkáš *slovo a láska se spojily*. Vnímáš propojení tématu básně s Holanovou poetikou?

Určitě ano. Nejenom v této básni, ale v celém jeho díle. Pro Holana je velkým tématem zachycení skutečnosti tak, aby bylo opravdové. V této básni propojením slova a lásky, potažmo života, vznikne mlčení. Všechno ústí v tichý úžas, rozjímání v nepochopitelnosti.

Mariana Matějčíková

(Petr Chudožilov: Naše hvězda zase svítí)

Čím jsou specifické Chudožilovy texty?

Perfektně pracuje s atmosférou. Dokonce jsem si jednou při poslechu cizího textu říkala, že má atmosféru jako by byl od Chudožilova a on nakonec opravdu Chudožilův byl.

Čím je pro tebe text zajímavý?

Je to především úžasnou atmosférou. Na začátku je vykreslena atmosféra domova, která zničehonic mizí, stačí k tomu hádka rodičů. Jan je však přivádí zpět - na konci je pak atmosféra zdánlivě stejná, jako zpočátku, jen je prohloubena o celý příběh hledání a spojování rodiny.

Co pro tebe bylo při přípravě textu nejnáročnější?

Největší problém jsem měla s temnou chvilkou, když „kdośi tmavý přelítl kolem“. Přehrávala jsem to, snažila se vytvořit takovou temnou hmotu - bylo pro mě těžké vytvořit si konkrétní představu, která se za slovy skrývá, tím to i pro posluchače bylo náročné.

Nikola Beková

(Alexandra Berková: úryvek z knihy Magorie)

Čím tě text zaujal?

Pro mě je to 3D text. Je velmi plastický, nabízí spoustu možností a cest kudy ho vést. Bavilo mě na ně postupně přicházet.

Jakými cestami jsi tedy k textu šla?

Vystřídala jsem spoustu va-

riant uchopení textu, nakonec zůstala dětská hra, která byla určena vyššími silami - paní učitelkou.

Ta výsledná poloha ti sedí? Cítíš se v ní dobře?

Já miluju děti a práci s nimi. Baví mě jejich životní radost a živelnost. Takže ano, sedí mi a jsem v ní ráda.

Tomáš Hart

*(Slawomir Mrozek/Hele-
na Stachová: Epidemie)*

Vybíral jsi si text s přihlédnutím k aktuální situaci?

Můj původní záměr nebyl hledat text s touto tematikou. Dostal jsem doporučeného Mrožka, a když jsem listoval jeho knihou, na text jsem narazil a hned jsem věděl, že ho budu recitovat.

Překvapil tě text v průběhu práce něčím?

Na první přečtení jsem v něm viděl především odkazy na současnou situaci, později jsem pak začal vnímat téma smrti a stárnutí, které jsem v něm na první pohled nenacházel.

Jak se toto téma skrz text ukazuje?

Skrze polohu naivního člověka, který neví, co se děje, a proč se to děje. O tomto tématu se nemluví moc často. Tím, že vystupuji v roli takto naivního člověka, můžu téma nahlédnout z jiné perspektivy. Naivita se prolíná se závažností sdělení a text má tak větší sílu.

Posunul tě text nějak v tvém recitačním vývoji?

Dříve jsem recitoval převážně humorné texty bez

vážných témat, bavila mě především humorná stránka. Tento text pro mě byl poprvé osobní, viděl jsem v něm závažné téma. Poprvé jsem zažil, že ode mě k publiku doputovalo i sdělení, nejen vtip - myslím, že si podobné texty budu vybírat i dál.

Klára Metge

*(Lawrence Ferlinghetti/
Jan Zábřana: Svět je báječné místo)*

Jak jsi se dostala k Ferlinghettimu?

Jde spíš o to, jak jsem se dostala k tomuto textu. Vždycky jsem ho chtěla říkat, ale nikdy nebyl vhodný okamžik. Text vybízí k takové rozervané interpretaci už jenom tím, že Ferlinghetti je beatník. Mě ale bavilo hledat jinou cestu, jiné vyjádření té svíravé myšlenky, která je v něm obsažena.

Co se stalo tvým hlavním klíčem?

Klíčem bylo hledat, proč je svět dobré místo, přes všechny nepříjemné a veskrze hnusné věci, které se tu dějí. Najít vyjádření, které není vyloženě depresivní.

Vyústění básně je pro tebe tedy pozitivní?

Ne přímo pozitivní, přece jen je na konci funebrák - jde spíše o smíření. Důležité je dostat se ke konci cestou údivu nad světem, radosti ze žití přes všechny nepříjemné a hnusné věci.

Vítek Marušák

Rozbor recitátorů II. kategorie

Nejsme jen ozvučova-
či loutkového divadla

Rozbor recitáto-
rů II. kategorie

Libor Vacek, Jan Ander-
le, David Kroča, Marta Hra-
chovinová, Vít Roleček,

skupina

Matěj Převrátíl, Mar-
kus Zusak/Lucie Sime-
rová: Bejt Jimmy

JA: Ukázka bez problému
obstojí samostatně. Skvě-
le vyslovuješ, vypravuješ,
kontaktuješ. Možná ti vy-
pravování jde v první části
hůř, ale ta část je důleži-
tá, abychom pochopili, kdo
je kdo a kde se nacházíme.
Fungovalo to, dokázal jsi
to vypočítat velmi hezky.

LV: Měl jsem problém s ex-
pozicí děje, působilo to
příliš rozmělněně, dlou-
ze. Vyprávění se rozje-
lo až ve chvíli stři-
hu přímo do příběhu. Ten
střih mohl být ostřejší.

Nicole Haismanová, Chuck
Palahniuk/Richard Podá-
ný: Propagace aneb povíd-
ky od šéfkuchaře vraha

DK: Text je jednoduchá
anekdota. Je potřeba ví-
ce zapracovat žánr do-
pisu, a to i s arogancí
pisatele. Chybí plastič-
tější vývoj pisatele.

MH: To se nedaří i pro-
to, že máte rezerva-
vy v řečové technice.

LV: Největší úskalí je
proměna výrazu v průbě-
hu dopisu, zůstala jsi vi-
set v první poloze.

JA: Jedeš celou dobu přes
úsměv. Tomu nápadu rozu-
7

mím, ale nepomáhá ti.

VítR: Pracoval bych s váš-
ní masového vraha.

Sam Starý, Pa-
vel Šrut: Bicygl

LV: Je ti fuk, že jsou to
verše, frázuješ to, jak se
ti to hodí. Nejde pominout,
že autor v konkrétním místě
láme větu. I tím se znejas-
nilo sdělení textu jako
celku, zůstává to na úrovni
jen tak mimochodem převy-
právěné historiky. Text nabí-
zí něco zajímavějšího. Tvůj
názor mi zůstal nesrozumí-
telný. Jsou tam motivy, kte-
rými mě můžeš zatlačit do
židle, ale neudělal jsi to.

DK: Dobrý výběr textu.
Výslovnost r není pro-
blém, ale nesmí brá-
nit srozumitelnosti.

Vít Staša, Vladimír Ho-
lan: Óda na radost

VítR: Já jsem hrozně mile
překvapený z růstu, přemýš-
livosti a inteligence in-
terpreta. Je příjemný sle-
dovat, jak pracuješ se svou
vlastní osobností. Text je
velmi dobrý výběr, souzní
s tebou. Přimlouval bych,
aby se tam dostala vět-
ší vášnivost. Nechci, abys
to válcoval a dělal chla-
páka, ale pracuj se svou
naivitou, nechci říct klu-
kovitostí, jsi muž, už!

LV: Udělej expozici, aby
fungovala jako jakési mo-
tto. Některé dílčí metafo-
ry a obrazy občas kulhají.

JA: Některá slova nemá-
te naplněná významem, ja-
ko by vám překážela.

2. skupina

Barbora Wortnerová, Ernst
Jandl/Josef Hiršal, Bo-
humila Grögerová: *K pro-
blému správného nastole-*

ní, V parku, Nežádoucí

JA: Ty to máš vymyšlené tak,
že máš být na konci nežá-
doucí, ale mně se nezdálo,
že bys byla nežádoucí. Možná
by v té chvíli stačilo říct
název té básně, abychom po-
chopili, že jsi nežádoucí.

LV: Já bych přijal, že ná-
zev poslední básničky ne-
použiješ, ale musím pocho-
pit tu situaci. První dva
texty mi fungovaly, ob-
sah mi šel přesně po smys-
lu. U toho třetího mi při-
šlo, že se to rozešlo.

VítR: Textu jsi ještě dluž-
ná, chtělo by to interpre-
tovat dál. Nebál bych se
pracovat se čtvrtou stě-
nou, s realitami toho, že jsi
na přehlídce a naproti to-
bě jsou diváci. Měl bych
v tobě vidět mnohem vět-
ší konflikt tebe a světa.

Filip Lizner, Jack Ke-
rouac/Jiří Popel: úry-
vek z knihy Na cestě

MH: Nebylo jasné, kdo je
kdo a kdo je vypravěč. Proč
tento text? Nevím, jest-
li je to dobrý výběr, text
si hodně přebásňuješ. Ne-
ní jasné, k čemu směru-
ješ. Všechno je tam stej-
ně důležité, stává se z
toho chaos. Remi pokaž-
dé promluví jiným hlasem,
je to pokaždé někdo jiný.

JA: Pomáháš si vycpávkový-
mi slovy, která tam nejsou.
Plyne mi z toho, že jsi s
tím textem nespokojený.

Alexander Koukol, Jan
Skácel: Malá recen-
ze na vesnického faráře

DK: Text vám sedí. Nabí-
zí přesahy k současnosti a
exkurze do minulosti. Milý
interprete, chybí vám roz-
hodnutí, jak to budete in-
terpretovat. Místy vám to
vychází excelentně a místy

to je liché. Nechávejte některé věty volně běžet bez osobního zaujetí. V závěru by ironie byla na místě.

VítR: Dobře s tím textem na jevišti vypadáte. Někdy máte v puse nějak moc písme- nek, na tom bych zapracoval.

JA: Faráři jsou vám evi- dentně sympatičtí, ale s posledním odstav- cem si nevíte rady.

Valerie Fafejtová, Ji- ří Hájíček: Rybí krev

LV: Poznamenal jsem si množ- ství technických nedostat- ků. Věřím tomu, že obsah textu je pro tebe důležitý, máš k tomu osobní vztah. V mluvené češtině nefrázuj- me podle interpunkce, ale podle logiky textu. Před- stavuj si zvukovou podo- bu věty a kašli na to jak, je to napsaný. Přízvuky na předložkách. Zůstaň vy- pravěčkou, není důležitý, jak to ve skutečnosti ře- kl, ale jak jsi to slyše- la, a tak mi to vyprávěj.

JA: Klidně bys nás mohla uvést do děje tím, že bys byla věcnější, ty jsi od začátku hodně nešťastná.

Mariana Matějčíko- vá, Petr Chudožilov: Na- še hvězda zase svítí

JA: Bylo by fajn, kdy- byste se rozhodla, co je to za žánr. Žánrová ne- ujasněnost ve vaší re- žii je na škodu textu.

MH: Přinesla jsi krásnou atmosféru, ale nebyli tam prezentovaní ti dva, matka a otec, a ten konflikt po- tom není tak konfliktní, jak by mohl být. Zásadně nedě- láš tečky a polykáš poin- tu. Text mě velmi uchvátil.

DK: Pomohlo by udělat si v tom textu jasno. Podtrhnout si, kam se chci dostat.

LV: Text je velmi nenápad- ný, ty máš schopnost pů- sobit taky velmi nenápad- ně. Je potřeba, dotáhnout to, aby byl zřetelnější hlavní motiv té povídky.

Rozálie Marie Kra- meriusová, Ivan Wer- nisch: Vidlička a nůž

DK: Bylo pro nás otáz- kou, jestli jsou to va- riace. Texty v interpre- taci splývají. Neodkrylo se nám, proč jste si text vybrala, jaké je jeho té- ma. Text nesděloval obsah.

MH: Nepodařilo se vám najít řešení. Je tu straš- ně moc otazníků. Voli- la bych jinou předlohu.

LV: Jestliže autor dělá finty, který jsou na prv- ní pohled nesrozumitelný, tak já jako interpret mu- sím najít nějaký výklad. Jinak se v tom divák ne- vyzná. Pro mě máte sil- nou situační představivost, vnímal jsem, že něco vidíte, ale nerozuměl jsem to- mu, proč se to tak děje.

Marie Měkotová, Ji- ří Šotola: Dvě ženy

MH: Dvě ženy tam neby- ly. Snažíš se o verše, bu- diž. Posлуhač by měl sly- šet písničky obou žen, ale byla tam jenom jedna. Pod- statné pasáže, které vedou k pointě, uděláš strašně rychle, vnějškově zrych- líš tempo a tím škrtneš vše podstatné. Málo sis to promyslela, nebo jsi ne- hledala prostředky, jak to předat. Zamlžila jsi to.

VítR: Je poznat, že to ne- máte přesně interpretované.

3. skupina

Nikola Beková, Alexan- dra Berková: úry-

vek z knihy Magorie

LV: Napálila jsi to pří- lišným tempem a chytla ses do vlastní pasti, ne- bylo kam jít dál. Zača- la se ti rozmazávat slova až na hranu srozumitelnos- ti. Ale tvé sdělení tam i přes rychlost zůstalo.

MH: Pracuješ s mimikou, po- hybem, sálá z tebe ener- gie, aniž bys tlačila. Tem- pem jsi zabila hrobníka.

VítR: Chyběly mi momenty zamrazení, ve kterých by se dalo propadnout hlouběji.

Eliška Gregorová, Jerzy Ko- sinski/Ivana Jílková - Fiel- dová: Nabarvené ptáče

DK: Prokázala jste, že jste přemýšlivá interpretka, vel- mi se mi líbí váš přístup k textu. Chyběly mi emoce, zvláště ve vypjatých pasá- žích textu. Daří se vám in- terpretovat název textu. Kvůli přeřekům a nepřesnos- tem vám unikají emoce. Na- prosto jste opomenula motiv, že se ptáci vyhýbají obli- čeji a očím, který se vám vrací v závěru v pointě. Je potřeba dát této pasáži dů- raz. Textem musíte dýchat.

JA: Říkáš to nezúčast- něně, nerozumím to- mu, jestli je to záměr.

Tomáš Hart, Slawomir Mrozek/ Helena Stachová: Epidemie

VítR: Jde z vás hrozně pří- jemná energie, spontanei- ta, kontaktnost. Nebyly na vás vidět skoro žádné ner- vy. Velmi dobrý výběr tex- tu, který je aktuální. Ba- cha na tempo, nestíhali jsme. Skvělá autentičnost.

LV: Text má výraznou a sil- nou pointu. Ty to zrušíš titulkem. Buď si ho řek- ni na začátku, nebo si ho nech říct. Jsou druhy tex- tů, kdy ti zahraje, když

titulek řekneš na konci,
ale tohle není ten případ.

DK: Je to v tempu, vy sám
jste byl překvapený z to-
ho, jak vám to jede, a to
už se pak těžko zpomaluje.

Ester Gracerová, Nanao
Sakaki/Jiří Wein:
Svět je v pořádku

LV: Text mi přijde úžas-
ný. Úskalím je interpre-
tace textu, není to úplně
ono. Zrádná a těžká věc je
pán Bůh. Verše jsou pokaždé
v jiném napětí, ale ty
je říkáš pořád stejně.

MH: Když na konci pán Bůh
dostane slovo a je to na-
psaný jako přímá řeč,
tak ho nech promluvit.

VítR: V refrénu bych
se zaměřil na mo-
tto a vycházel z něj.

JA: Interpretovat ten text
je strašná řehole, potřebu-
ješ sledovat zároveň něko-
lik linek, které se do se-
be proplétají a gradují.

**Natálie Bartošová, Ka-
rel Čapek: Věštkyne**

JA: Potíž byla v rozlišení
jednotlivých postav, jsou
tam dva principy, které mi
splývaly do jednoho. Není
to otázka hlasů a herec-
tví. Nerozumím tvé inter-
pretaci. Nevím, jak se cí-
tí pan Mac Leary, jestli je
to pro něj třeba bolestné.

MH: Poslední větu ří-
káš stylem - závěr povíd-
ky je tohle. Ale je nutné
to říkat s nějakou emo-
cí. Vykládání karet může
mít také hlasové gesto.

DK: Chválím vaši dramatur-
gii. Ve vaší interpretaci
to vyznívá - nepodceňuj-
te kartárky, ale myslím,
že je tam ironičtější tón.

4. skupina

**Jakub Matoulek, Antonín So-
va: Ještě jednou se vrátíme**

VítR: Neumím najít klíč k
textu. Ty nám říkáš pojď-
te se mnou, a když se ze-
ptáme kam, tak nám řek-
neš, že ještě nevíš.

MH: Verše v sobě ma-
jí určité napětí, kte-
ré tam ale nebylo.

JA: Je to zřejmě vzpo-
mínka, která nám má být
vzpruhou, která má pomo-
ci v těžké chvíli. Je po-
třeba mít jasnou předsta-
vu, kam se chceme vrátit.

LV: Sova je symbolista.
Všechno co tam je, jsou
symboly, žádný slovo ne-
ní myšleno přímočaře. Ob-
razivost verše se ti často
rozpadá na jednotlivá slo-
va. Když ty verše rozbiješ,
tak se připravíš o základní
nástroj sdělení. Čárka ne-
znamená automatickou pau-
zu. Autor ti dává nástroj-
e, které musíš přijmout
a naplnit je svým pocitem
a porozuměním, pak z to-
ho vzniká interpretace.

**Lucie Trilčová, Jáchym To-
pol: Mlčej a potom spo-
lu mluvěj ve tři rá-
no a lampa je zhasnutá**

JA: Je potřeba se rozhod-
nout, na čí straně jste a
za koho kopete, tedy o čem
to celé bude. Těžko mů-
žu věřit, že tohle může
být vaše zkušenost. Může-
te nám samozřejmě říct váš
názor na tu situaci, ale
ten jste nám nesdělila.

LV: Pokud vám dělá pro-
blém říct intimní věci na-
hlas, neberte si tako-
vý text. Zároveň by vám
i v těchto pasážích mo-
hl pomoci jasný výklad.

VítR: Ty prasárny jsou tam
nástroj, není to porno.

MH: Musíte respektovat
volný verš, i když
se zdá nepochopitelně za-
lomený. Není to próza.

**Magdaléna Lebedová, Vi-
rág Móricz/Míla Za-
dražilová: Motýlek**

MH: Byla jsi potichoučku,
to nesnáším, ale odpustila
jsem ti. Celý nástup se mi
líbil, přišlo s tebou tajem-
ství. Vnesla jsi existující,
myslící a jednající postavy.
Umíš pracovat s podtextem.

VítR: Kluka máš vykresleného
moc pěkně, u Žužiky je vel-
ký dluh, potřeboval bych ji
ještě o něco konkrétnější.
Děláš skvělého vypravěče.

MH: V textech s výraz-
ným vypravěčem a postavami
je nutné vyrovnat dialo-
gy postav, jejich jedná-
ní i vypravěčský part.

LV: Zůstala jsi vypravěčkou
příběhu, i toho kuka jsi
vyprávěla přes svoji refle-
xi. Vypravěč je ten, kdo tu
mluví, nejsme jen ozvučo-
vači loutkového divadla.

**Klára Metge, Lawrence Fer-
linghetti/Jan Zábrana:
Svět je báječné místo**

LV: Pozor na odsazené ver-
še, nejsou nahodilé a pro
interpretaci je to zvláště
důležité. Nepodlehla jsi
klišé, kterým se u toho-
to textu podléhá. Nepo-
třebuju, abys mi do to-
ho dnes vnášela pohled
50. let, chtěl bych sly-
šet, jakých hnusáren
jsou to pro tebe obrazy.

JA: Obraz hnusného světa
se ti nedařilo předat nám
tak jako ten obraz krásného
světa. Máš tam hodně hez-
kej svět, člověku se chce
žít, nedáváš mu na výběr.

MH: Přistoupila jsi k to-
mu hodně za sebe, by-
la jsi velmi autentická.

VítR: Chyběl mi rytmus té věci. Je to hudební, chce to tam dostat swing, tohle byly korálky na niti.

DK: Výborně vybraný Zábranův překlad, osobitě uchopený text. Více si vychutnat ironii.

Viktor Skarpíšek, Etgar Keret/Magdaléna Křížová, Tereza Černá: Létající Santini

VítR: Zajímá mě, jakým způsobem dokážeš táhnout vyprávění. Skvěle nám předáváš příběh. Je ti jedno jakýma prostředkama, ale děláš to, a to je krásný. Měl bys začít pracovat na nějaké technice.

LV: Nebyla tam jediná správně oprázděná předložka. I přes to jsem zjistil, že tě pořád poslouchám. I přes ty blbosti co děláš, jsi dokázal sdělovat příběh.

JA: Disponuješ tak velkým charismatem, že je ško-

da na něm nepracovat.

Sára Pospíšilová, Sylva Fischerová: Říkejte mi

MH: Byl to krásný kontrast proti té holce, co pije pivo. Podívej se ještě trošku na formu. Dávala bych si pozor, abys se svojí sebestylizací nezašla za nevhodnou mez. Tady to bylo na hraně.

JA: Máte krásnou energii, skvělou techniku. Moc mě to bavilo.

JV: Dneska jsi to moc uhnala, dostalo to větší tempo, než tomu náleží. Měl jsem pocit, že za tebou vlaju na špagátě. Bylo to na hraně uvnitřmatelnosti obsahu.

VítR: Pro mě to bylo za hranou. Setřela se citlivost a cynismus.

JA: Způsob, jakým komunikujete s diváky, mě velmi bavil.

Monika Němečková a
Kateřina Prášilová

Diktát z Br.. na

Pod rouškou noci, někde mezi Düsseldorfem a Drážďanami, jsem nabrala svěží vítr do plachet a rozhodla se v plnění vzdělávacích cílů nepolevit. Stejně jako si recitátoři vyposlechnou hodnocení lektorů až do letargického finále, stejně jako Mostčan Skála vyprázdnil svůj lahvič až do dna dnoucího, stejně jako hrdý Budžes vytrval, poslechnu i já diktát Bruselu a svou osvětovou misi dotáhnu do konce. I když už jsem teda v Brně.

Brno je taky město. **Brno** není vtip.

Bez Brna by nebylo šaliny, Ivana Blatného, Husy na provázku ani HC Komety.

K Brnu se dostaneš po dálnici D1. Snad jednou.

Brno neurazíš. **Brno** nezarmoutíš. **Brno** budeš chtít.

Brno! Ó, Brno! Předměstí Vídně.

O Brnu se toho nakecá. A přitom je v **Brně** i jiné pivo než Starobrno a jiné sochy než ty necudné.

S Brnem se dá žít. **Brnem**, s **Brnem**, sbohem.

Když staří Řekové vymýšleli systém deklinace, považovali první pád, nominativ, za nejdokonalejší ze všech. Každý další pád byl podle nich projevem hlubšího a hlubšího úpadku. V případě tohoto příkladu to ale neplatí. **Brno** je dobrý na každéj pád.

A kdo by byl eventuálně jiného názoru, vyskočuj se za domácí úkol toponyma Székesfehérvár a Nová ves u Nového Města na Moravě.

Dočasně repatriovaná

Jitka Hejlová

Seznamka

Poslední den je tu, a to je i vaše poslední šance na to, dát si tu s někým první rande. Vzhledem k tomu, že ze všech z vás, tedy z několika set účastníků festivalu, si celkem 0 (slovy nula) lidí podalo inzerát, předpokládáme, že se seznamovat umíte sami. Což je pozitivní. A my měli o práci méně. Nicméně umět někoho kontaktovat ještě neimplikuje schopnost vybrat ten nejlepší program k společnému trávení času. Tady máte nabídku těch nejvíc hot prostějovských aktivit.

- Běžte k Vašutovi, naházejte tam spoustu mincí do džuboksu, vyberte ty nejlepší taneční vypalovačky a užijte si instantní prostějovskou didžinu, a to v kteroukoliv denní dobu.

- Zahrajte si se svou láskou schovku v DUZE.

- Ukažte, že jste chlapák (jste-li) a vezměte svou lásku na půlnoční procházku do Vrahovic.

Jakub Maksymov

Co je to divadlo poezie?

Dnes se tuto rubriku pokusím uchopit z trochu jiného konce. Festival divadla poezie tu zkrátka je. Tím je zřízeno jisté odbytiště pro mnoho typů tvorby a ve výsledku záleží jenom na fantazii jednotlivých divadelních uskupení, čím tuto škatulku naplní. Místo pohledu do historie se pokusím zamyslet nad tím, co se s touto kategorií děje.

Během letošního Wolkrova Prostějova jsme viděli dvě loutkovo-objektové inscenace, jeden kabaret, tři činohry s prvky epického divadla, případně s dalšími poetizujícími prvky, a jistou kvaži-konceptuální performanci. Pouze pro inscenaci SVBD neumím vymyslet lépe padnoucí kategorii než divadlo poezie. Všechny tyto projekty mají společné snad jen to, že se neopírají o žádný původně dramatický text. Nicméně velmi často pracují na základě nedramatické literární předlohy. To znamená, že všechny projekty uvedené v rámci tohoto festivalu by šlo do značné míry označit jako autorské.

Drtivá většina uvedených představení byla realizována studentským souborem, zpravidla vedeným nějakým pedagogem a zaštitěným nějakou základní uměleckou školou. Letos úplně chyběly soubory nezávislé na vedení zkušených vedoucích či pedagogů, což je mi na jednu stranu poněkud líto, ale na druhou v tom lze najít pro současné takzvané divadlo poezie cosi příznačného. Myslím tím to, že až na nepatrné výjimky je tvorba divadla poezie propojená s didaktickou funkcí (a jak se můžete dočíst v mých předchozích článcích této rubriky, jistá didaktičnost je Wolkrovu Prostějovu vlastní už od pravěku). Možná že právě tohle je ta nit linoucí se dějinami divadla poezie od jeho úplného počátku.

Výše zmíněný princip autorské tvorby jde s dramatickou výchovou ruku v ruce. Studenti (či žáci) mají zpravidla možnost se zapojit do tvorby představení mnohem komplexněji, než pouze jako jeho herci. Často jsou také inscenace divadla poezie nějakým způsobem navázána na středoškolské osnovy li-

teratury, případně na předměty typu občanská výchova či společenské vědy. Pokud je alespoň několik z těchto kritérií splněno, stačí už jen, aby v představení byly využity i jiné prostředky než pouze realistické herectví a divadlo poezie je na světě. Kdysi napsal Jakub Hulák jeden nesmírně zábavný článek „O prostupnosti přehlídek“, který se zabývá kategorizací amatérského divadla, a který všem zájemcům vřele doporučuji k dogooglování (bude to, hádám, hned první odkaz).

V některých případech se na základě těchto principů podaří vytvořit vsutku plnohodnotný a suverénní tvar, letos za něj zcela jistě můžeme považovat například Erbenův 1862. Želbohu, často se tak neděje a projekt zůstane rozkročen na poli někde mezi školním cvičením a divadlem.

Jakub Maksymov

Komunikace není jen o s

Seminář Jana Mrázka

Slovo v akci

Jsem na semináři Honzy Mrázka v Modrém salonku Národního domu. Stojím v bílé košili před bílou stěnou. Úkol zněl jasně, minutu neutrálně přede všemi prostě stát. Mlčky. Těžší než se může zdát. Nejdelší minuta v letošním programu Wolkrova Prostějova. Počáteční napětí opadáva, vnímám jen vlastní tep. Tlukot srdce a Vrzákovy zpěvy z vedlejší místnosti, kde se právě tepou recitátoři. Má minuta končí a semináristi začínají rozebírat, co viděli. Překvapuje mne, jak přesně jsou schopni popsat mé pocity. Viděli mi snad do hlavy? Opravdu je na nás všechno tak očividné? Zlomem se pro mě stala banální věta, která mi zůstala uvězněna v mysli: „Martin tady s náma nebyl, byl pořád zavřený ve své hlavě.“ Následně jsem odmítl příchozí telefon z práce a neodpověděl na dotaz v redakčním chatu. Věděl jsem jedno, že za Mrázkem se ještě vyplatí minimálně jednou zastavit.

Seminář začínáme masáží. Stojíme v kruhu a rytmické dupání doplňujeme slabikami, pak našimi jmény a nakonec i asociativními řadami slov.

Vycházíme před Národní dům. Druhá část semináře se odehrává bosky na trávě. Mrázek hovoří o otázce cíle a záměru. Pohybujeme se v prostoru a posíláme slabiky navázané na gesto. Propichováním imaginárních bublin doprovázené slabikou soustředíme mysl. Začínám být teď a tady. Přestávám vnímat pokřikující pokrývače ze střechy Kovářkovy vily a poctivě propichuji stovky bublin.

Mrázek nakonec shrnuje semi-

nář slovy, že naše tělo dokáže udělat pohyb samo, bez toho, abychom na něj museli myslet. Stačí se zaměřit na představu. Stojíme před lidmi a máme spousty vnitřních bloků, které musíme překonávat, ale když se zaměříme na ruku, do které vkládáme hlas, je to mnohem jednodušší. Uvádí příklad zpěvu v koupelně. Když náš hlas není hodnocen, většina bloků mizí a my jsme schopni zazpívat mnohem lépe než před lidmi. Stejně je to s recitací, před porotci vypadá často vše úplně jinak. Vnitřní představa nás odblokovává. Koncentrovanost je nakažlivá. Když vidím člověka, který je šťastný, tak jsem taky šťastný. Zmiňuje harrypotterovské kouzlo Expecto Pa-

tronum (Expecto Patronum je ochranné kouzlo, které čaroděj vyvolá tím, že bude myslet na svou nejšťastnější vzpomínku. Vyvolá Patrona. Ten je schopen jej ochránit před černou magií.) Imaginovat si to, co vyprávím, to je ten šťastný pocit, bez kterého kouzlo nefunguje. Vnitřní přesvědčení, které funguje, když je konkrétní - čím konkrétnější, tím lepší. Hovoří o konkrétnosti a přesnosti v představě. Tělo jde za naší představou. Tělo, aniž bychom to chtěli, funguje bez nás. Rozum musí jít v kooperaci s tělem, když nejde, vznikají bloky. Chceme se projevit, ale rozum nás zablokuje.

Lovech, ale o celém těle

Jsem Výhrůžka!

DÍTĚ!

...Vynadejte svým patronům.

Zrovna vrcholí cvičení, které vyrostlo z předchozích tří dnů semináře, kdy se seminaristé postupně učili napsat si pohybovou partituru, kterou budou následně schopni převést do textu a během jeho interpretace si tuto zvnitřněnou partituru imaginovat a prožívat. Seminaristé jsou rozděleni do dvojic, jeden z dvojice se zavřenými očima pohybuje volně po prostoru, druhý jej opatruje před pádem nebo nárazem do zdi a zároveň zapisuje slovní asociace. Pohybová improvizace na hudbu generuje slovní asociace. Ze slovních asociací vzniká báseň, nebo text. Snažíme se odblokovat tok vědomí. Všichni seminaristé sepisují básně, konzultují a další Mrázkova lekce se blíží ke konci. Seminaristé odevzdávají básně a Mrázek se s každým seminaristou loučí pokřikem: HEJA!

Další den:

Rotující elektrony.

Buněčné dělení narážející na limity Petriho misky.

Slepec vstupuje do 19. st.

Brána je otevřena.

Všechny brány svobody jsou odemčeny svíjejícími se těly.

Patron chrání bezbranná děcka.

Jsem Bubeník!

Pýcha!

Dřevo?

Cítím se jako co?

Mrázek hraje na piano. Piano určuje pohyb.

Kdyby si seminaristé měli z tvého semináře odnést jen jednu věc, co by to bylo?

Honza: Jednu věc? ... že recitace ... vlastně všechna komunikace není jen o slovech, ale o celém těle.

Martin Kunc1

Bubli. Bubli. Bublilibubli. Bublilili...

Moře zážitků -

my.

Bubli. Bubu. Bububli. Bub -
li.

Salinita stoupá.

Papiňák píská!

OJAŠIO!

Bubu. Bu. Bu - bli...na.

Moře nejistoty.

Ryby

a ty.

Lososy, tresky

a ty.

Moře

a ty?

Co jsi ty?

Řízek. Vánoční řízek.

Veronika Bíbová

Dnehet

Ve vztahu,

s dehetem.

S Preclíkem,

za nehtem.

Ulehám. Nevím kam.

PRINCEZNA V NEDOHLEDNU

Les, kopec

Les, kopec, růže

Rozhodnout se pro změnu

Rozhodnout se pro start

Zůstat ve své schovce

Za princeznou přes růže

K růžím přes kopec

Ke kopci přes les

Les

Schoulit se do schovky

Zakřičet start

Vyjít do lesa

Vyjít na kopec

Výhled na růže

Výhled nad růže

Princezna v dohlednu

Start

V posteli,

s dehetem.

Zbytkama,

za nehtem.

Utíkám. Už vím kam.

Odevzdaně do davu,

že vztahu

a z tahu,

už nevstanu.

Pěkný zbytek večera!

Aicha

CISAROVA HELENA

Toho času do FRANCIE

Vtrhla vlna nevole

CÍSAŘ tuše alotrije

Chtěl zmizet přes pole

Však HELENA panna krásná,

Či spíše BOHYNĚ

Zazpívala slova jasná

A padla BRÁNA v Bastile

Pak s lidem v ulicích

Stavěla BARIKÁDY ,

Aby CÍSAŘ ztratil vliv...

Však něco se zlomilo,

Zvítězilo totiž ZLO

A HAVRAN počítá ji kamarády...

3.9. PROSTĚJOV

dnešní nápad, jen tak pro zajímavost

Havran nad Bastilou

My stavěli BARIKÁDY

S KOHOUTY a rádi

S nimi i s HELENOU

Zpěv nesl se krajinou

I s CÍSAŘEM PÁNEM

Nesl se nad ránem

Přes celou FRANCII

Když SLEPICE kvokaly

A BOHYNĚ mávaly prapory

ZLO porazili jsme zlem

Kdy padla každá BRÁNA

A HAVRAN našťval se, že není vrána,

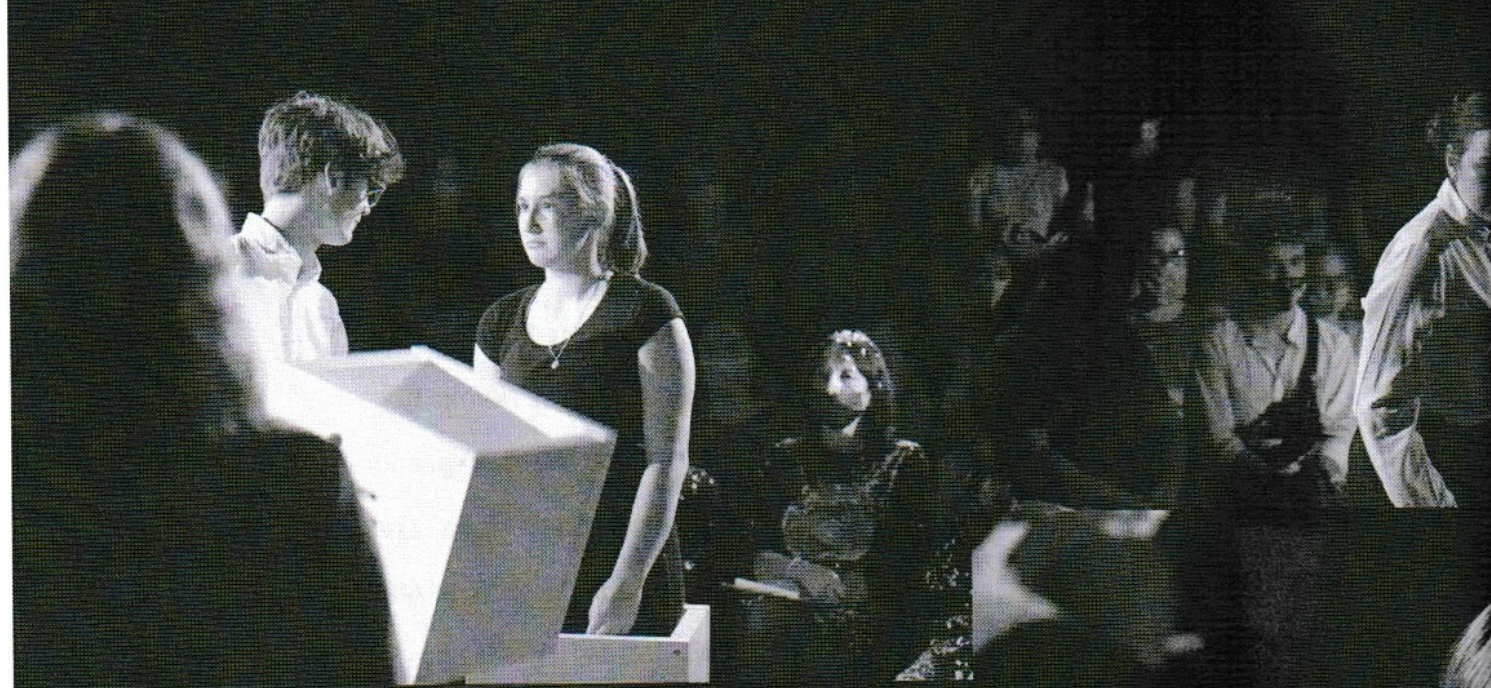
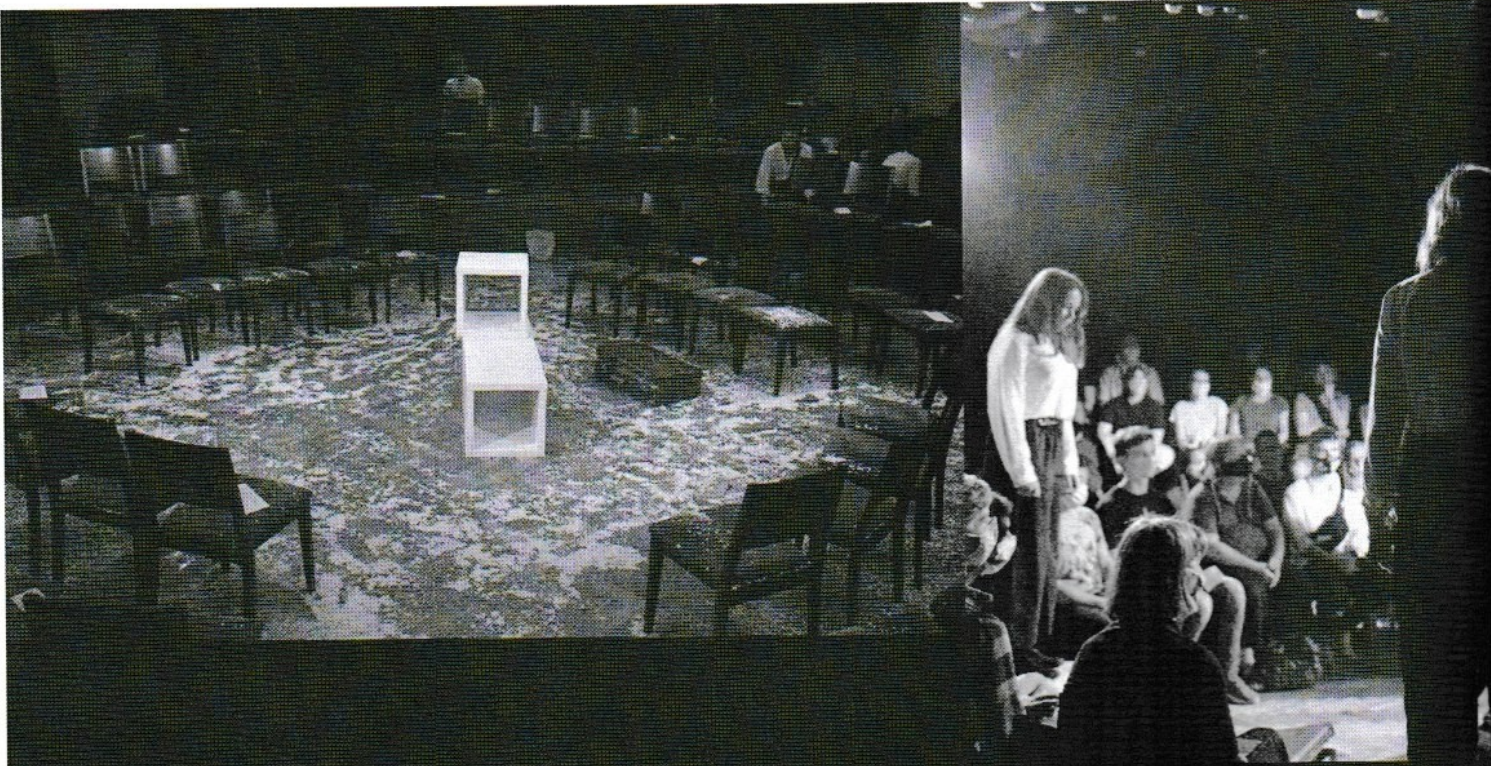
Že nestihl říct

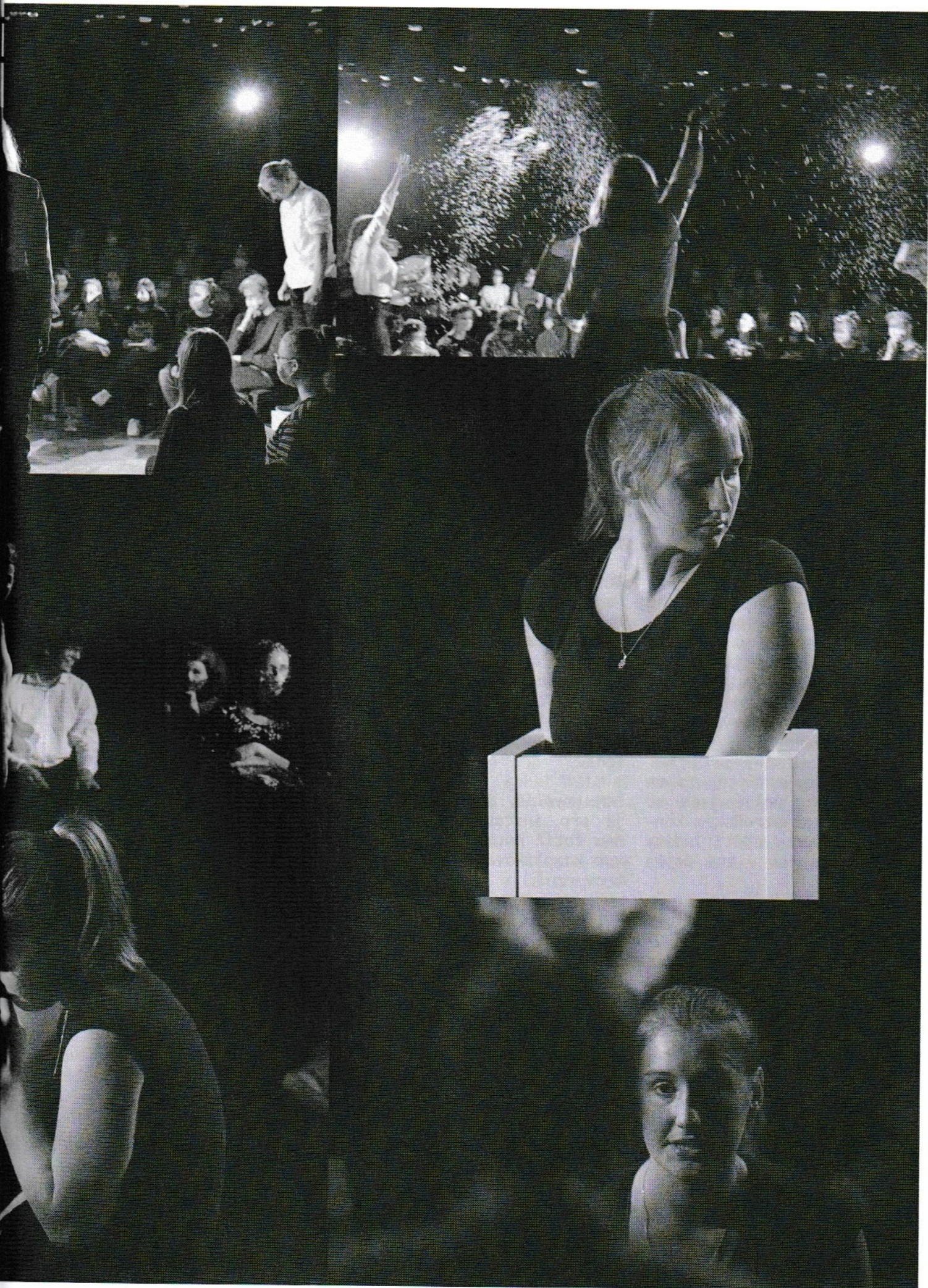
Never more,

Protože neřekl vůbec nic...

4.9. PROSTEJOV

--
David Kuczynski

RECENZE

Slepé st

FORUM

IKK: Hodně jsme toho řekli v diskusi a určitě se to objeví v jejím přepisu tady ve zpravodaji, rád bych si ale teď více povídal o dramaturgii inscenace. Tys tu knihu četla, tak mi pověz, jestli Ti tato adaptace přišla sdělná?

RV: V předloze je mnohem více rozvinutý příběh otce a dalších postav z kongregace, spolužáků a jejich rodičů.

IKK: Takže soubor akcentoval jednu z mnoha motivických linek románu?

RV: Ano, soubor vypráví příběh z pohledu Judity a interpretační vklad je pro mě její projasněný postoj ke všem událostem a ostatním postavám. Uvědomuji si to riziko, že když vytahuješ z textu jen něco, tak je možné, že se v něm objeví nějaké nesrozumitelnosti.

IKK: To je přesně to, co se chci zeptat, úplně jsem se ztrácel v katastrofickém konci, armagedonu, oběti Judity za otce. Co jsi v tom četla Ty?

RV: V inscenaci jsem to také nepřečetla zcela srozumitelně, ale v knize je to tak, že ve chvíli, kdy přichází Juditě zpráva o armagedonu (a Lounští posla interpretují trochu jinak než v knize), tak ví, protože v tom je vychovaná od narození, že ti, kdo opustí víru nebo nevěří, se nedostanou do ráje a z toho plyne její oběť za otce. Jestli má někdo zemřít, tak to má být ona, chce se obětovat, zasebevraždit.

IKK: Je to reálný armagedon nebo je to blud nebo je to fantazie? A teď myslím v té

inscenaci.

RV: V inscenaci tomu rozumím tak, že pro ní je to naprosto reálná hrozba.

IKK: Ta její vysněná Skvostná země má být náhradou reálného světa, kterého se musí stranit. Jenže to jsem v inscenaci neviděl, přestože je svět této její hry exponován hned na začátku (a pak ještě skrze sníh).

RV: Vždyť je tam cukrárna, kino, kadeřnictví, cirkus, běžné radosti ostatních dětí.

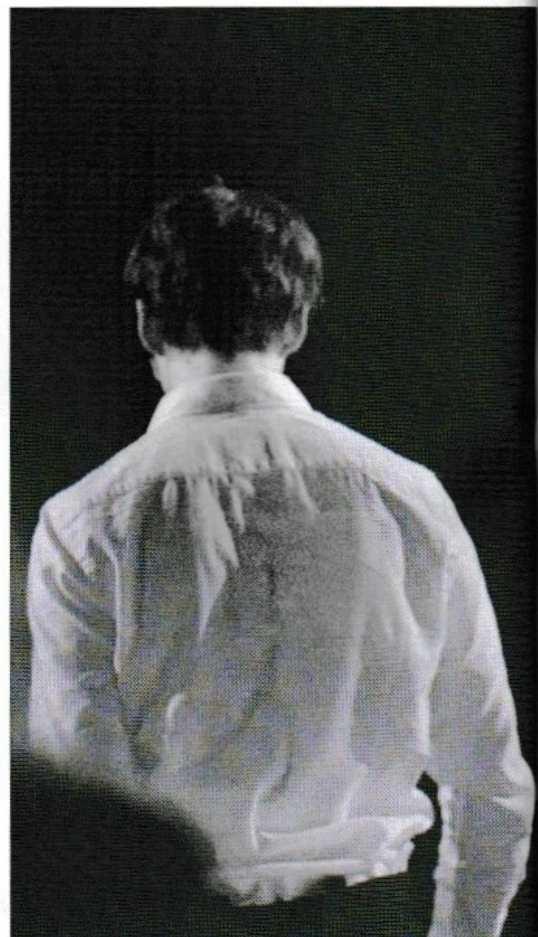
IKK: Ale já se nedozvím, že je to náhrada, já se dozvím, že je to podivné vúdú, skrze nějž se možná dějí zázraky.

RV: Souhlasím, ale nevím, jestli to pro inscenátory byl důležitý motiv, nebo nenašli prostředky k jeho sdělení.

IKK: Myslíš, že ta předloha je pro inscenování vhodná? Mám totiž pocit, že je nejenom komplikovaná, ale i kontroverzní.

RV: Kontroverzní není a rozhodně přináší dobrá témata. Je to autobiografický příběh holky, jejíž otec se s fanatismem vypořádal, ale ona, protože v něm vyrůstala, zůstane ztracená, má celoživotní pocity viny. Kniha končí jejím pokusem o sebevraždu, a to jsou přece témata, o kterých se dá a má diskutovat! Ostatně práce souboru dokazuje, že předlohu inscenovat lze.

IKK: S dalším tématem inscenace, šikanou, máme oba divadelní zkušenost, oba jsme inscenovali hru Punk Rock

Simona Stephense, která se šikanou a jejími vážnými důsledky zabývá.

RV: Jenže v inscenaci Skvostné země mám pocit, že vidíme i ty motivy, nejen důsledky.

IKK: Mám celkově pocit, že inscenace nedává moc naděje - což ale není chyba. Je to depresivní ritualizované divadlo, je to divadlo poučené, poctivé, jehož forma a témata se snoubí v jedinečné kompozici. Je to divadlo, které aktivně vybízí k dialogu.

RV: No vždyť! Takže i to se jim to povedlo.

Povídali si Renata Vordová a Ivo Kristián Kubák

á z e m ě

vo, Louny

Všichni jsme to četli.

Rozhovor se souborem Slepé střevo

Jak se Vám hrálo, vy jste od včera bojovali s prostorem, jak jste dobojovali?

Sam: Paradoxně tohle byl asi jeden z nejlepších. V Mostě to bylo taky celkem v pohodě, v Písku zas tak ne, ale tady byl nejvíc vyhovující.

Natka K.: Akorát to bylo takové překvapivé.

Miky: Mně přijde, že tento prostor vyhovoval proto, že nejlépe dokázal udržet atmosféru, viděl jsem to i na reakci diváků. Myslím si, že

nám pomohl.

Nemůžu se nezeptat na téma, jak jste k němu došli?

Sam: Oksana o prázdninách vytvořila skupinu na messengeru a řekla: "Hele, našla jsem dobrou knížku a chtěla bych podle ní udělat věc." Pak jsme se začali scházet v pátek odpoledne, potom o víkendu a následně i čtvrtky. A teď jsme tam skoro furt. Shodli jsme se, že chceme tvořit inscenaci podle této knižní předlohy, ta kniha je celkem bichle.

Miky: (skočí do řeči) Má to 350 stránek.

Sam: A má to hodně témat, tak jsme si vybrali tohleto hlavní, protože nám přišlo nejnosnější. Trochu jako šikana, se kterou jsou všichni seznámení. Jehovisti mi přijdou zajímavý. A ostatním taky, bych řekl.

Jak jste s touto předlohou pracovali?

Všichni: (přes sebe) Všichni jsme to četli. Několikrát. Povinně. Pochtivě.

Sam: Hodně jsme škrtali. Ale všechno, co je v té hře, tak je z té knihy. Možná jsme si malinko poupravili věty, aby nám to šlo více do pusy.

Miky: Začínali jsme přes postavy, že jsme říkali, které postavy by tam mohly být.

Sabina: Nejdříve jsme vybírali témata, která by tam mohla být. A následně situace, tak aby na sebe navazovaly. A zároveň aby tam toho bylo co nejmíň.

Miky: Na druhou stranu aby tam nebyly žádná zbytečná a neodbíhalo to někam mimo Juditu.

A jaké je to téma?

Natka H: Podle mně je to o malé holce, která je jehovistka, stejně tak jako její rodina. Ale pro ni samotnou je ten její svět skvostná země. A ta ji udržuje nahoře, nad věcí. Postupem času si myslí, že má určitou moc, mluví s Bohem. A to se nelíbí tátovi a následně se jim jejich vztah zhoršuje.

Miky: Těch témat je v knize hromada. Museli jsme je omezit. Postavili jsme to tak, že hlavní postavou je Judita a vše, co se točí kolem ní.

Natka K.: Její vztah k víře.

Jak vy vnímáte jehovismus?

Naty H.: Já měla v rodině jehovisty, moje mamka, babička a děda byli jehovisti. Mnoho věcí mi řekla mamka, což jsme využili v inscenaci. Neberu to jako něco špatného, ale vím jak to prožívala, jak se jí to moc nelíbilo, jak nemohla slavit Velikonoce, Vánoce. Během tvorby jsem k této víře našla vztah, kde se snažím nevnímat ho pouze negativně. Měnilo se to k lepšímu.

Sam: Ta inscenace nemá dát jasný názor na jehovisty.

Natka K.: Má pouze předat příběh Judity.

Miky: Snažili jsme tam dát prostor divákům, aby si sami řekli, jestli zázraky jsou, nebo ne.

Pavel Skála

Rozbory divadel

odpovědět.

Rozbor divadel poezie

Páteční a poslední rozbor divadel poezie byl co do rozsahu z pochopitelných důvodů skromnější. Na programu byla pouze jediná inscenace. Přesto nepřišla řeč pouze na ni...

Tentokrát to byl Vítek Malota, který se ujal úkolu naposledy představit porotu. Ještě než přišla řeč na Skvostnou zemi, přišla Renata Vordová s návrhem si na chvíli podiskutovat o tom, co že se to vlastně v Prostějově děje před každým představením. Dle jejího názoru zejména tomu pátečnímu představení velmi ublížila scénka moderátorů festivalu.

Ivo Kristián Kubák řekl, že by stálo za to dát festivalu ohledně této věci nějakou zpětnou vazbu. Dovolil si zapochybovat, zda jsou podobné výstupy nutné a zda vůbec mají nějakou přidanou hodnotu.

Jarka Holasová pravila, že si před vlastním představením vyžádala, aby k němu uvaděči nic neříkali. To však mohla udělat jen díky své letité zkušenosti s Wolkrovým Prostějovem. Jen díky tomu ví, že si tu na uvaděče musí dávat pozor.

Malota dodal, že i v tom případě, kdyby moderátory přijal jako svéráz tohoto festivalu, nikdy jejich akce

nesmí jít proti smyslu inscenace.

Jedna divačka dodala, že kdyby toho moderování nebylo, ulevilo by se všem včetně moderátorů. Nemá z nich pocit, že by to uvádění dělali rádi.

Kubák pro úplnost dodal, že pozval moderátory, aby se zúčastnili diskuse a nemluvalo se o nich bez nich, ale oni nepřišli.

Jeden divák řekl, že princip sám o sobě nemusí být špatně. Mluvil o příkladu Šrámkovy Sobotky, kterou chytře uvádí lidé napojení na festival.

Slepé střevo, Louny: Skvostná země

Následně Malota vrátil diskusi zpátky k představení.

Tradiční vykopávač diskuse – Vítek – řekl, že to pro něj bylo jedno z nejzapeklitějších představení festivalu a že neví, co si o něm má myslet. Náboženské téma je podle něj na divadle vždy velmi citlivé. Nevěděl si rady s tím, proč byly před příchodem diváků rozmístěny texty na židlích.

Na to porota požádala diváky, zda by na to nedokázali

Jeden z diváků to považoval za jehovistickou propagandu, další v tom četl pobídku, aby se později přidali ke zpěvu písně, jiný se díky tomu mohl cítit jako součást obřadu v kostele.

Toho se chytil Malota, který nadhodil plénu téma specifické práce souboru s prostorem (arénou).

Jarka Holasová řekla, že pro ni byl vnitřek kruhu ona skvostná země. Nicméně postrádala komplexnější práci s materiálem, například aby si Judita přerovnávala svůj vlastní svět, aby měla víc možností jeho proměňování. Takhle to pro ni byl přednes v aréně. Chyběl jí obraz Juditina vnitřního boje a introvertního schování se.

Pro jednoho z diváků měla aréna tu funkci, že se cítil být součástí situací. Ocítnul se tak během představení v kostele, stal se přihlížejícím šikanování Judity.

Tomu oponoval jiný divák ze zadní řady, který často neviděl, co Judita dělá na zemi.

Kubák vyhlásil anketní otázku, kdo zná předlohu. Zvedlo se jen pár ruk. (nicméně ani ty jsem nestihl spočítat)

Následně Jarek Jurečka vykopkl za porotu. Jednalo se dle něj o zpracování lite-

ratury založené na vyprávění, přecházející do situací. Ocenil, že měl soubor jasný názor na to, jak chce pracovat s prostorem. Jurečka dále pochválil vyprávění, respektive kultivovaný a příjemný projev souboru. Z vyprávění potom vycházela jasná stylizace, kterou herci udrželi celou dobu. Vyrušovalo ho ovšem to, když herci tu stylizaci opouštěli a využívali příliš realistické herectví. Jako příklad uvedl situaci šikany, kdy se pubertální uchechtávají a tím se dopouští průběžného jednání. Kdykoli soubor hrál realisticky, tak pro Jurečku představení naokamžik zaškrbalo. Jurečkovi také nebylo jasné, proč bylo na konci třeba, aby někdo zemřel. Nevěděl kvůli tomu, oč přesně v závěru inscenace jde.

Vojta Bárta ocenil pěknou práci souboru s prostředky vycházejícími z formy epického divadla. Líbilo se mu, že herci jsou schopní uhrát vícero postav a odlišit je pouze malými detaily, což bylo možné díky tomu, že hráli tak intimně. Na blízko. Dále upozornil, že mnohde by šlo doladit fázování, udělat přesnější vstupy do situací. Potom pochválil herecký výkon hlavní představitelky – skutečně jsme v ní mohli vidět desetiletou holku a její svět, čehož dosáhla bez jakéhokoli pitvoření. Dále obecně dodal, že některá místa mu přišla podehraná, někde pro něj zakolísal rytmus, dohromady to však pro něj byl velice pěkný zážitek.

Renata Vordová vypíchlá několik konkrétních drobností, které jsou ovšem podle ní v tak minimalistické formě inscenace velmi důležité. Pokud si všichni herci potřebují najednou zapnout

knoflík, tak, když to najednou někomu z nich nejde, si toho všichni všimnou. Přitom je možné té akci dát větší čas, aby divák viděl proces vstupování do postavy. Dále Vordová připochválila hlavní představitelku. Zamrazilo ji při replice „stráním se světa“ pronesené dítětem, které ji vnímá jako běžnou větu. Pro Vordovou byl také velký zážitek moment, kdy agresorů zůstanou zmrazení ve výhrušném gestu, a když Judita pronese „nechci si představit, co řekne táta“, tak se tím agresor v otce promění.

Kubák zmínil příbuznost této inscenace s Dysfunkčními superhrdiny. Ta taktéž vznikla na základě adaptace young adult fiction pojednávající o dívce podobného věku. Obě předlohy pracují s fantazijními přesahy a jsou si tematicky blízké. Nicméně obě divadelní zpracování byla značně inscenačně odlišná. Skvostnou zemi inscenační tým adaptoval po tématu a ne v celé své šíři. Ocenil odvalu souboru hrát pro arénu. Kubák si uvědomuje, že to je náročné i pro profesionální herce. Zhlédnuté představení pojmenoval jako divadlo-rituál. Cítil v něm náběh k divadlu fórum. Uvažoval, že by možná bylo zajímavé pustit diváky dovnitř, nechat je vyměnit si s někým roli a vést příběh někam dál. Kubák si ovšem nevěděl rady s koncem představení. Nepochopil, proč je na konci nutná oběť a co se stalo Juditině spolužákově. Ocenil obraz sněhové vánice v něm podle něj koreluje to, co se děje ve skvostné zemi i v reálném světě. Toto ovšem nefunguje u ničení voodoo panenky představující Juditina spolužáka na konci.

Malota ocenil vnitřní vklad herců. Někdy ovšem v důsledku jejich velké koncentrace vznikla příliš hutná atmosféra a některé pasáže se tím až nesnesitelně natáhly.

Jurečka poté chvíli analyzoval chyby ve fázování scény stavění bedýnek.

Malota ocenil, že během obrazu sněhové vánice dostal hrstí papírků od jednoho z herců z blízka do oka. Díky tomu mu byl zprostředkován zážitek sněhové bouře.

Kubák si postesknul, že jsme všichni byli ochuzeni o anotaci představení, neb nikde nejsou uvedeny.

Vordová navrhla zrušit všechny moderátory a uvaděče a místo nich pořídit plnohodnotné programové brožury.

Oksana, vedoucí souboru, vysvětlila, že inscenaci ještě neuzavřeli a stále ji cizelují. Přemýšlí o možnostech, jak lépe ztvárnit skvostnou zemi. Cítí také, že ještě nenašli přesný obraz zranění Juditina spolužáka. Nicméně prý nechtějí inscenaci přeplácat nadbytkem prostředků. Stále hledají funkčnější řešení.

No a to byl konec. Malota pak už jenom poděkoval kolegům porotcům, diskutujícím i nediskutujícím divákům, celé redakci, mně potom ještě zvláště a pak ještě pár dalším lidem. Na úplný konec popřál všem dobrého zdraví, k čemuž se já nemohu nepřipojit.

Jakub Maksymov

Městská poezie Prostějov

30. 6. 2020

Vynikající práce strážníka.

V odpoledních hodinách se obrátil

dvanáctiletý hoch –

byl před chvílí okraden

dítětem o 40 Kč.

Hlídce uvedl popis

a ukázal směr,

kudy pachatel utíkal.

Strážníci podezřelého ještě zahlédli.

Jeden strážník se za mladým

pachatelem

rozběhl a následoval ho.

Dotyčného zadržel o několik ulic dál.

Jedenáctiletý uličník přiznal.

Pro podezření z trestného činu byla

celá záležitost

předána Policii ČR.

Inventář fest

Inventář festivalu – Alice Gregušová

Jako v loňském roce vám náš zpravodaj přinese vhledy, náhledy a pohledy na „šedé eminence“ festivalu. Na lidi, o kterých třeba ani nevíte, že se na festivalu podílí, a přesto se bez nich nelze obejít. Opět se tedy ponoříme do stinného zákulisí festivalu a vytáhneme na světlo pohledy lidí, bez nichž by Wolkráč nebyl Wolkráčem.

Dnes jsem si po zhlédnutí 2. kategorie recitátorů popovídal s jejich uvaděčkou Alicí Gregušovou, která o sobě říká, že se již stala inventářem festivalu.

Jak dlouho se tu o recitátory staráte?

Ta cesta byla dlouhá. Měla bych začít rokem 1970 a 71, kdy jsem se poprvé zúčastnila Wolkrova Prostějova co by středoškolská recitátorka. Myslím, že jsem získala i nějakou cenu. Poté od roku 84, když jsem nastoupila na okresní kulturní středisko, tak jsem se poprvé stala tajemnicí jedné z porot Wolkrova Prostějova. V roce 92 se město rozhodlo, že zřídí kulturní instituci, která bude ve své činnosti odlišná od městského divadla. Vznikl kulturní klub DUHA a já se stala ředitelkou, tou jsem byla 18 let. Po tu dobu jsem tedy byla jednou z hlavních organizátorek Wolkrova Prostějova. Před pár lety jsem šla do důchodu, ale protože je Wolkrův Prostějov moje srdeční záležitost, a všichni kolem to vědí, vyzvali mě,

Lidé ve stínu

ivalu – Alice Gregušová

abych se účastnila festivalu v této funkci uvaděčky recitátorů. Vždycky se sem moc těším, ve svém seniorském věku tu ožívám.

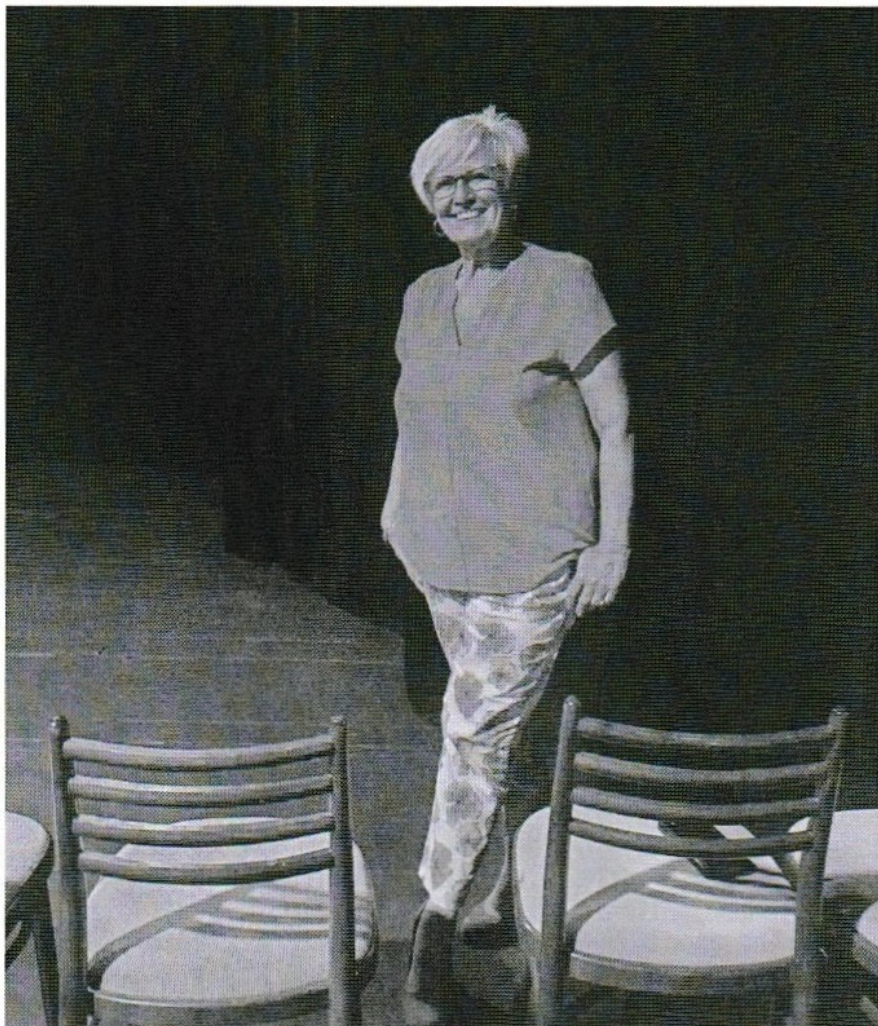
Jak vnímáte atmosféru na recitátorských vystoupeních? Je nějak odlišná od minulých let, třeba i vlivem náročných a nestandardních podmínek, které letošní festival poznamenaly?

Atmosféra Wolkrova Prostějova je neopakovatelná. Ač každý rok přijíždí noví lidé, cítím, že jsou vlastně pořád stejní – nadšenci, kteří se věnují poezii, literatuře a divadlu. Jsou výjimeční, jsou specifictí, jsou úžasní.

Nahlédl jsem do programu a zjistil jsem, že i vy zítra zasáhnete do programu přehlídky. Co vás vedlo k tomu, že jste se po tolika letech vrátila jako recitátorka?

Jsem narozena ve znamení střelce, to znamená, že si žiji svůj seniorský život, který se odehrává ve vyjetých kolejkách, ale občas mám nutkání vybočit ze všedního života. Už několik roků jsme se s kolegyněmi, skvělými recitátorkami, štengrovaly, že bychom se měly také přihlásit. Mě to velmi lákalo. Loni jsem si řekla, že se nenechám zahanbit a půjdu do toho – že si tady na Wolkrově Prostějově řeknu svůj zamilovaný text. Vlastně chci udělat takovou tečku za celou svojí festivalovou historií.

Jaké jsou vaše preference textů? Jaká jsou vaše oblíbená témata či autoři?

Obdivuji lidi, kteří dokáží interpretovat humorné texty. Já jsem nikdy takovou ambicí neměla. Vždy jsem inklinovala k vážným a filozofickým textům.

Jaký je největší rozdíl mezi festivalem v roce 70 a nyní? Myslím v kontextu recitátorů.

V sedmdesátých a osmdesátých letech do dramaturgie přehlídky výrazně zasahovalo ideologické oddělení okresního výboru KSČ. Recitační výkony, které byly navrženy na nejvyšší hodnocení, musely projít hodinami jednání a vysvětlování, aby jejich ocenění u okresního výboru

prošlo. Například vynikající recitátorka Nina Vančatová Martínková v sedmdesátých letech recitovala Skácelova Modrého ptáka, což je fantastická báseň o svobodě člověka. Zrovna ten rok s tím byl veliký problém, aby text vůbec prošel.

Nyní je obrovská svoboda. Setkávám se tu s texty autorů, o kterých jsem nikdy neslyšela. V sedmdesátých letech byla přehlídka vážnější, komisní. Teď se mi naopak velmi líbí uvolněná atmosféra celého festivalu.

Vítek Marušák

Týden s Jiřím Wolkerem

5. září 1920 (neděle)

Ženy měly sice již dříve v Americe volební právo, ale jen v jednotlivých státech. Nyní dostává se hlasovacího práva všem ženám, starším 21 let. Od jich účasti v politickém životě očekává se ne-li zaostření, aspoň udržení prohibičních zákonů, neboť opatření protialkoholická byla vždy propagována a požadována hlavně ženami.

Říšskoněmečtí kapitalisté šmahem kupují reality, objekty a závody karlovarské za velmi značné sumy a sesilují tak propagandu kapitálu německého v našem státě.

5. září 1921 (pondělí) *V tomto roce Jiří Wolker vydává svou první básnickou sbírku Host do domu.*

Mládež komunistická pořádala včera manifestační průvod Prahou a tábor lidu na Malostranském náměstí. Po ukončení tábora zahrála hudba hymnu III. Internacionály, načež se účastníci v klidu rozešli.

Ostravský soc. dem. „Duch času“ sděluje, že vedení soc. dem. strany na Ostravsku pozve presidenta Masaryka u příležitosti cesty jeho po Moravě a Slovensku, aby navštívil Mor. Ostravu. Doufá, že žádost nebude presidentem, stačí-li mu čas, odmítnuta.

5. září 1922 (úterý) *Roku 1922 vychází Wolkerova druhá básnická sbírka Těžká hodina. Jiří se stává členem Literární skupiny.*

Včera o 4. hod. odpol. sřítli se s oráčem ze strahovského dvora ve Střešovicích při orání na stráni nad domem čp. 65 ve Střešovicích volí s výše asi 7 metrů a padli do jeho dvora. Jeden si přerazil roh, druhý zranil se u tlamy.

SK. Kladno v. AFK Union Žižkov 1:1 (1:1).

5. září 1923 (středa) *Jiří se připojuje k Devětsilu. V dubnu t.r. je mu diagnostikována tuberkulóza. Léčí se ve Vysokých Tatrách, Ta-*

transké Poliance a na chorvatském ostrově Krk.

Mussolini hrozí vystoupením Itálie ze Svazu národů.

Stav pražských plastických památek, hlavně barokních, zhoršil se v důsledku válečných průtahů do té míry, že většina jich je v nebezpečí zkázy. Tento důvod rozhodl, aby bylo okamžitě přikročeno ke konservaci dvanácti velmi ohrožených soch na Karlově mostě, z nichž mnohé by byly zimy nepřečkaly.

5. září 1924 (pátek) *Září 1924 již Jiří nepozná. 3. Ledna t.r. umírá doma v Prostějově ve věku nedožitých dvaceti tří let.*

Bankovní úřad ministerstva financí oznamuje, že veškeré jeho filiálky jsou dostatečně zásobeny mincemi po 5 a 2 haléřích, takže každý může si je výměnou opatřit a není důvodu, aby ceny v malém pro nedostatek drobných byly zakrouhlováním zvyšovány.

Masarykova liga proti tuberkulóze obdržela v těchto dnech dar 500 Kč od vdovystařeny, která nechce být jmenována. Dárkyně chtěla přispěti ke zmírnění žalosti lidské a uctíti současně památku svých dvou sester. Bylo by si přáti, aby tento šlechetný čin našel hodně následovníků.

Z Národních listů vybrala Monika Němečková

Instantní recitátor

Protokol ze čtvrtého dne výzkumu

Mé znepokojení nabývá vrcholu. Festival se již blíží ke konci a já jsem se k mému vytčenému cíli nepřiblížil ani na dohled. Zajímalo by mě, jestli se vynálezci instantních polévek museli potýkat se stejnými těžkostmi, jako já. Vždyť vytvořit instantního recitátora nemůže být o nic těžší, než vytvořit instantní polévku.

Začínám se vážně zaobírat myšlenkou, že je má snaha sabotována. Mafie základních uměleckých škol, které se bojí o zánik svého dosavadního monopolu na výrobu recitátorů, zřejmě neudržela nervy na uzdě a vystrašena mým možným úspěchem, rozhodla se jednat. Na ulici mě pronásledují bosí lidé, kteří po ohlédnutí začnou maskovat svou přítomnost přednesem lyrické poezie, či improvizací s předmětem. Vzorky v redakci přes noc mizí a na jejich místech zůstávají krátké grafické básně a drobná čtyřverší. Jestli toto nejsou praktiky ZUŠ-mafie, nevím, co jiného by jimi mohlo být.

Pocit ohrožení ve mně vyvolal nutnost dokončit svůj výzkum co nejrychleji. Začal jsem zběsile experimentovat, zkoušet jednu směs za druhou, kombinovat a rekonbinovat. Teď se v redakci prochází nespočet subjektů, z nichž ani jeden nevykazuje známky recitační geniality. Místo elegantních mistrů mluveného slova se v redakci vává několik pološílených

individuí, které v horečnaté extázi blábolí útržky textů a nepředvídatelně vybuchují. Neexistuje poetizát, který by ty bouřlivé reakce dokázal ustálit. Subjekt vytvořený z vnitřní rozervanosti a dramatickosti se na mě dívá krví podlitýma očima, v ruce svírá nůž. Produkt kombinace technické dokonalosti a smyslu pro humor zkonstruoval mimořádně výkonný stroj na vrhání šlehačkových dortů, kterými terorizuje zbylé členy redakce. Schopnost správného výběru textu a smyslu pro absurdo stvořili monstrum, které se s vražedným pohledem vrhá na vše, co se pohne, přičemž předčítá pečlivě vybrané pasáže z trestního zákoníku. Uchylují se k nouzovému řešení. Je jen jediná věc, která dokáže zastavit tyto vražedné protorecitátory. Zapínám si vyzvánění na telefonu. Chvilí se nic neděje... pak se ale mobil rozdrnčí v ohlušivých tónech palčivé melodie. Protorecitátoři prchají, než se však dostanou z dosahu smrtelných tónů, rozplývají se v obláčcích mlhy. Zdá se, že den je opět zachráněn.

Za dveřmi slyším kroky. Našli mě, ZUŠ-mafi nejde utéct. Zoufale se vrhám přes celou redakci a unikám oknem. Zítra již budu daleko od Prostějovského pekla. Výzkum je ztracen, zachoval jsem však holý život.

Vítek Marušák

Skálo, Skálo, Skálo... proč?

Před Pavlem leží závěrečná výzva letošního festivalu. Zítra totiž vstoupí na kolbiště recitační. Mám možnost poznat Pavla vyvedeného mimo jeho komfortní zónu.

Nervózně přechází po redakci, je zámčivý. Často propuká v hysterické záchvaty paniky a odbíhá si opakovat text. Nepředvídatelně usíná na gauči v DUZE.

Tento stav si nejde vysvětlit jinak, než Pavlovou přirozenou pokorou a odpovědností. Cítí, že právě on zítra nesmí selhat. Na něj se upírají zraky celého Prostějova, při jeho vystoupení se bude rozhodovat o úspěchu a neúspěchu festivalu.

Tak odvázně, Pavle, vpřed. Myšlenky celé redakce jsou s tebou - bojuj za nás. Ale ještě předtím utuž svou pozornost a briskně odpovídej.

Skálo, Skálo, Skálo... Jak se pozná dobrý recitátor?

Recituje proto, že chce, ne proto že musí.

Skálo, Skálo, Skálo... Jak najít text, který se mnou bude souznět?

Číst, musíš číst!

Skálo, Skálo, Skálo... Kde hledat festivalovou poetiku všedního dne?

Koukat okolo sebe, všimat si věcí, které máme před očima, ale nevidíme je. A v baru.

Vítek Marušák, Pavel Skála

Slavní souchotináři: Konstantin Biebl

Asi to známe všichni, člověka zalechtá v krku, zabolí ve svalech a bludná myšlenka je tu! Tuberkulóza. Je to jasný, jsem pozitivní. Začnete se bedlivě pozorovat a uchýlíte se pro první odbornou diagnózu k internetovému vyhledávači, který vás rovnou odsoudí a vyděsí k smrti. Nerada bych, abyste si z letošního Wolkráče odvezli paranoii z obyutí, navíc jsem ve včerejším čísle slíbila, že bude líp. Tak to zkusíme. Osud Konstantina Biebla je nepochybně velmi tragický, ale souchotinářům by mohl vlít trochu krve do žil. Nebo možná ne...?

Konstantin Biebl se nakazil tuberkulózou během své účasti v bojích první světové války v roce 1916. O šest let později se odjel rekreovat

a léčit s kamarádem Jiřím Wolkrem do Chorvatska. Jeho výlet začínal v Prostějově a vše se tehdy zdálo v pořádku: „Bylo to v polovici května 1922, když jsme se rozjeli do Dalmácie. Těšil se nesmírně [Wolker], protože toho roku neužil jara jinak než oknem svého pokoje. Zotavoval se dlouho z chřipky, která se znovu a znovu vracela. Když jsem přijel do Prostějova, odkud jsme nastoupili cestu, vyhlížel úplně zdráv, byl pln optimismu a životního elánu.“ Pro Biebla se muselo jednat o zvláště radostné období, protože se na ostrově Krk seznámil s Jarmilou Mikšovskou, jednou z žen jeho života. Jak asi tušíte, byl to ideální půdorys pro tragický konec. Dva roky po této cestě zemřel Bieblův přítel Jiří,

necelý rok po této tragické události přišel Biebl také o Jarmilu. Oba podleli tuberkulóze. Víím, že i když přejdu rovnou k faktu, že Konstantin Biebl tuberkulózu prodělal a přežil, moc to nezachráním. Bieblův osud je tak bolestný, že z toho dneska sranda nebude.

V takovém případě nám asi nezbyde nic jiného, než se v tichosti rozloučit a slíbit si, že na sebe budeme dávat pozor. Noste roušky, myjte si ruce a čtete Biebla.

Kateřina Prášilová

(citace Konstantina Biebla je k poslechu v radiodokumentu Českého rozhlasu Psát čistě a od srdce, nebo archivu ČRo)

Prostějovský snář

Zarolováváme orákulum, balíme stánek. Na Wolkráku už vážně nikdo nespí. Dnes do naší snové poradny dorazil jediný příspěvek, o kterém jsme posléze zjistily, že není sen, ale delirium. Do bdělých stavů neděláme, tohle bude jediná výjimka. Příště si na Wolkráku místo věštírny ze snů otevřeme hospodu.

Prodáme snář. Zn. rychle.

Seděla jsem v lahůdkách na náměstí asi v sedm ráno, vůbec jsem nevěděla, co se stalo. Se mnou tam byly moje kamarádky – čarodějnice. Pořád se mě ptaly na nějaký detaily, ale já

jsem nevěděla, co se stalo a proč se mi pořád smějou. Jenom jsem koukala, jak převalují šunkový chlebičky v těch svejch monstrózních čarodějnických ústech. (Veronika)

: Na Verončině blouznění je možné pozorovat, že nevědomí, které by bylo potentní na symboliku, je silně potlačované. Z toho vyplývá, že žádný symbolický falus na obzoru není. Na druhou stranu ve vzduchu čujeme falus zcela konkrétní. Doporučujeme jít se vyspat.

Monika Němečková a Kateřina Prášilová

Strasti a radosti mosteckého píce.

Nechceš-li hate - nesmíš být fake a historie je důležitá

Jsem rád, že se nám tu pomalu otevírá doba plná vstřícnosti, večírkování a nočního běsnění. Bylo na čase, festival netrvá věčně. Přece jenom nováčky musíme naučit za pět dní to, co se v Mostě učíme celý život, nebo alespoň vyzkoušet něco nového, co by pravý píč měl minimálně znát.

Je pravda, že k absintu, co pili kluci Arthur s Paulem se nedostaneme. A je to škoda. Ale můžeme si spravit chuť hláškou Gertrudy Steinové, která kdysi pronesla "Pivo je pivo je pivo". A z tohoto tvrzení si vzal své i jeden z lektorů, který je znám především svým netečným výrazem, vážnou flow a srdcem tvrdým jako diamant. Ano, mluvím o samotném Ivo Kristiánovi Kubákově. Srdce mi plesá, když jsem dnes slyšel, že vzal pípu do svých rukou. Usmál se a točil a točil a točil. Jedno jako druhé a s přátelským pohledem, pivkem v pravé ruce, navíc vysvětloval barmanovi, že pokud touto rukou ukazuješ, jak vysoko skáče tvůj pes, nemůžeš pít. A mostecký píč říká: Ivo, jsi můj hrdina.

Další obrovský drink si zaslouží všichni účastníci, kteří navštěvují místní hospůdky, které jsou nuceny posouvat zavíračku. Vy se díky tomu můžete seznamovat a sbližovat, my (redakce) pak máme možnost nastoupit do rozjeté párty, která leckdy končí nejen diskotékou ve

čtyřech (jmenovitě Martin s Jakubem a Karolína s Veronikou) u Vašuta.

Jestli je Ivo můj hrdina, vy jste mi bozi.

Prostě a jednoduše kalíme až padáme a když spadneme, kalíme vleže.

Ale máme tu i jeden vroubek. Všichni jsme byli oklamáni, když v inscenaci Erben 1234 bylo využito místo vína něco, co by nepožil ani jeden z nás. Místo vína rybízová šťáva. Opravdu jste si mysleli, že to nepoznáme. Ano, mohli byste říci - divadelní znak. Chlast není ZNAK. Chlast je pravda! Chlast je láska. Chlast vždycky musí zvítězit nad fakem a nenávistí. Chlast je naše republika. Chlast jsou naše hodnoty. SHAME! Věřím, že stydno není jen divákům, kteří přistoupili nebo snad dokonce uvěřili autentičnosti. Ale dáme vám možnost pokání.

Chcete dojít k odpuštění? Zde je cesta, tou byste si měli projít stejně tak jako Kristus svých třináct zastavení. Svých Tour de...

Pět Kristových svatých ran

Snídaně:

Víchr z hor (vodka, zelená) - už odjakživa všichni, co se hledali, šli do hor. Navíc to funguje, jak zubní pasta s dezinfekcí. Zdraví na prvním

místě.

Svačinka:

Drátěnka (rum, ocet) - základ je svoje rány pořádně vyčistit, drátěnka vám pomůže vydrbat i ty nejhlubší rány.

Oběd:

Halucinace (griotka, absinth, vodka): Nyní jste očištěni fyzicky, je na čase očistit ducha. Abyste našli poznání, musíte zajít až do hloubi své duše a bojovat se svými démony.

Svačinka:

Divadelnice (fernet, jablíčko, mlíčko) - Gratuluji, už jste čistí jako lilie, nyní si stačí dát jen tak svačinku malinko si odpočinout. Očistec skoro končí.

Večeře:

Světlo na konci tunelu (absinth, alpa)- Už jste skoro na konci, stačí udělat poslední krok, ten nejtěžší. Nutno dvacetčtyřikrát opakovat! Vy víte proč.

Rada dne:

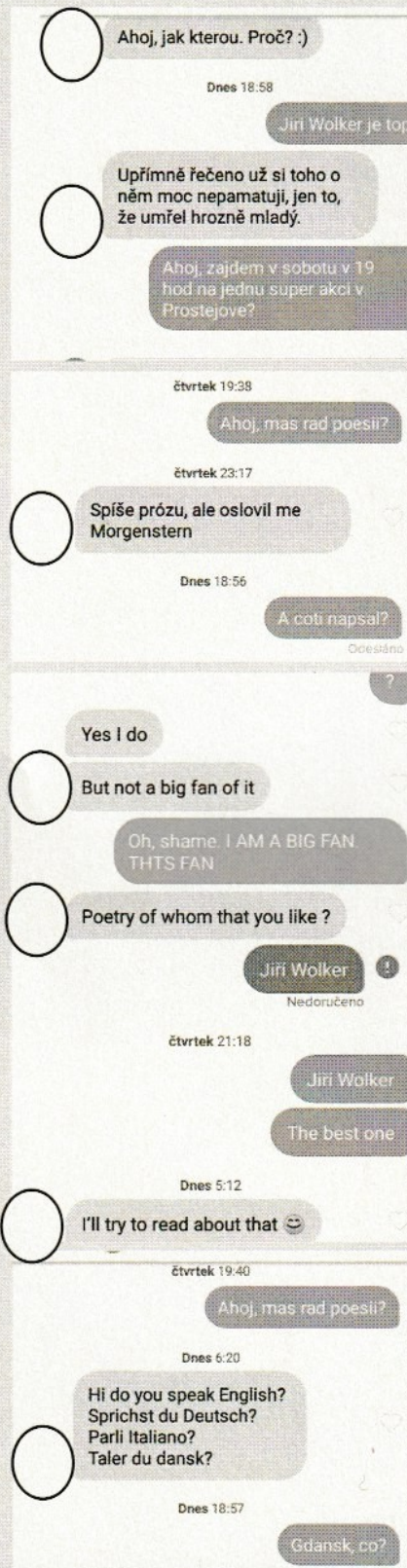
"Pokud nemáš peníze, máš kamarády a chlast. Pokud nemáš kamarády, máš chlast. Pokud nemáš chlast, sežeň si peníze."

Skála

Do boje, lásko, leť

aneb dating Jiřího Wolкера

Dneska se Jirka pustil na pole edukační. Šířil povědomí o své tvorbě. Zval lidi na dnešní spektakl a dokonce zjistil, že i další spisovatelé jsou na Tinderu.

Kýbl na mozky

A tak na ten nočník serem, ne?

Prosim vás, koho budu číst a není tu, tak ať prosím nechodí. (Gregušová na rec.)

Jednou se jdeš projít s Martinem, a máš vo sobě celý číslo.

Jsi muž už!

Kdyby čeština neměla ty přízvuky na předložce, tak co by se na recitačních soutěžích řešilo?

Nemáte moc zkušeností, pokud si nemyslíte, že jste dobrá recitátorka, tak mám radost!

Ona se nechala chudák celá paralyzovaná cucat.

Umíš vyrobit erotické dusno. To je dobře, to gratuluju, to se ti bude ještě hodit.

Všechny předložky bez přízvuku. Všechno bylo v hajzlu. Ale v tom seš zase charakter, protože když v hajzlu, tak důsledně. (Vacek)

Začal bych se přimlouvat k tomu, aby se tam dostala větší vášnivost, nějaká láska, jako sexuální, opravdová.

Facebook Redakce Wolkráče
festivalové dění

živá vysílání! videa! drby!

Neprošlo jazykovou korekturou. Vydává NIPOS ARTAMA.

redakce WP2020: Martin Kuncl_šéfredaktor, zlom, grafika; Vít Marušák_redaktor; Jakub Maksymov_redaktor; Kateřina Prášilová_redaktorka; Monika Němečková_redaktorka; Pavel Skála_redaktor; Marek Gerhard_foto